

autor: Bohuslava Rosecká

Nezapomínejte!

Seděl jsem pod rozložitou lípou a klížily se mi oči. Byl teplý sluneční podvečer. Jako zdálky jsem vnímal bzukot jakéhosi neposedného hmyzu i vlnící se pole zlatavého obilí. Za ním se matně rýsovaly temně zelené kopečky, v jejichž stínu odpočívala jako v kolébce malá vesnička. Slunce obléklo celou krajinu do zlatorudého pláště protkaného teplými paprsky. Nastavil jsem pohodlně tvář slunci a pomalu pomaličku jsem přestával vnímat okolí...

Pojednou se zdálo, že se vlnící moře obilí mění v neustále se hemžící malé človičky. Človičci byli pilní. Chopili se náradí a začali opracovávat půdu, na které vybudovali překrásné stavby, pole i lesy. Pomáhali si a vesele při tom zpívali, aby jim šla práce od ruky. Vedle mě se někdo potichouku zasmál. Otočil jsem se. Po svém boku jsem spatřil malé děvčátko v režných bílých šatičkách. Pozorně jsem si je prohlížel. Dívka svýma upřímnýma očima sledovala s láskou človičky a dávala pozor, aby byli šťastní a svobodní. Spolu s ní jsem znovu začal tiše pozorovat spokojené lidičky.

Avšak v tom náhle odněkud přiletěl jako zlá předzvěst silný jedovatý vítr a začal si pohrávat s dívčinými lesklými hustými prameny. Vítr otrávil celé ovzduší. Človičkové pomalu zaraženě umlkávali a nenávidně pohlíželi jeden na druhého, jako by za vítr mohl. Zahřmělo a na obloze se začal zvedat hrozivý stín plný nenávisti. Z ničeho nic byl všude. Jako ohromný drak svými černými křídly beznaděje zastřel každý kousíček nebe. Drak výhruzně zařval a plamenem války zapálil srdce človičků. Človičci se najednou změnili. Jejich oči odrážely šílený lesk, touhu cosi získat, i kdyby měli zabít. Drak zařval podruhé. Řev tentokrát zazněl jako povel do války a človičci ho uposlechli. Chopili se zbraní a bezohledně začali kolem sebe šířit smrt. Ničili vše, co se jim postavilo do cesty.

Zoufale jsem se díval na tu spoušť. V tom jsem uslyšel tichý vzlykot. Otočil jsem se po dívence a velice jsem se vylekal. Změnila se k nepoznání. Z jejich překrásných očí padaly trpytivé slzy na krví potřísněné, roztrhané a ušpiněné šaty. Plakala, protože měla ráda všechny človičky stejně a nechtěla, aby se mezi sebou zabíjeli. Zavřel jsem zničeně oči. Nechtěl jsem vidět bolestnou smrt človičků. Náhle se vše uklidnilo. Už je konec, pomyslíl jsem si. Zvědavost mi přeci nedala a opatrně jsem se rozhlédl. Co to? Srdce mi poskočilo radostí. Černý stín se stáhl! Človičci jako by najednou prohlédli a všimli si, kolik zlého způsobili. Musí to alespoň trochu napravit. A tak se pustili do práce.

Dlouho předlouho jim však trvalo, než svět začal vypadat částečně jako předtím. Avšak človičci, jak se hojily šrámy jimi způsobené, zapomínali, jaké to bylo hrozné, když zuřila válka, a temný stín začal opět růst... Děvčátko tedy sešlo mezi ně a ukazovalo jim své zakrvavené šaty, ale marně. Človičci neposlouchali. A stín se pomalu vkrádal do jejich srdcí, až... „NE!“ vykřikl jsem a prudce jsem otevřel oči. Všude kolem mě již byla tma. Nejspíš jsem usnul, avšak teď jsem si toho nevšímal: „NE! Človičci, vzpamatujte se! Válka je strašná. Vzpomeňte si! Minulost musí být stále živá!

Nenechte ji umřít, vždyť zapomenete, jak hrozná válka je, a ve své nevědomosti zničíte svět.
Nezapomínejte!“